

Австрійці вкладають гроші в сонячну енергетику України

Австрійська компанія «Activ Solar» інвестувала близько 300 мільйонів євро в розвиток сонячної енергетики в Україні. У 2008-му компанія викупила Запорізький завод напівпровідників, який є одним із найпотужніших виробників полікристалічного кремнію для виготовлення сонячних панелей та інших фотоелементів. До слова, «Activ Solar» планує вкласти ще 700 мільйонів євро. Гроші підуть на модернізацію заводу в Запоріжжі та розвиток сонячних електростанцій, кілька з яких уже функціонують у Криму.

«Нафтогаз» заплатив «Газпрому» за квітневий газ

НАК «Нафтогаз України» повністю розрахувалась із ВАТ «Газпром» за імпортований у квітні 2011 року природний газ. Ціна газу для компанії у другому кварталі 2011 року складає близько 297 доларів США. Відповідно до умов додаткової угоди, яка була укладена між НАК «Нафтогаз України» та ВАТ «Газпром» 21 квітня 2010 року, ціна природного газу визначається з урахуванням знижки у розмірі 100 доларів за 1000 куб. м. «Нафтогаз» не уточнює, який обсяг коштів було перераховано «Газпрому» за квітневі поставки.

89,8

приблизно стільки мільярдів гривень надійшло за січень-квітень 2011 року до загального та спеціального фондів державного бюджету. Про це повідомили у Держказначействі.

ПРОДОВОЛЬЧА КРИЗА

Вівсяну крупу Україна закупить у Росії та Казахстану

Як повідомили в Державній агропродовольчій корпоративній Україні, на сьогодні проходять планові заходи з внутрішнього переміщення вівса, який зберігається у підприємствах (філіях) ДПЗКУ. Розглядається й питання про можливу закупівлю вівса на внутрішньому ринку зерна для подальшої його переробки на крупу та пластівці на Новоукраїнському КХП.

На завершальному етапі переговорів про постачання в травні-червні 500 тонн вівса з Казахстану та 150 тонн вівсяної крупки з Росії. Також досягнуто домовленості про переробку тисячі тонн вівса польського походження та постачання 350 тонн вівсяної крупки білоруського походження. За допомогою цих заходів ДПЗКУ має намір звантажити виробничі потужності

Новоукраїнського КХП та забезпечити безперервність поставок продукції в регіони України.

Нагадаємо, в лютому-березні роздрібні ціни на вівсяну крупу, вівсяні пластівці істотно виросли. Експерти пояснюють це обмеженими запасами вівса в Україні в 2010/11 маркетинговому році.

ЕКСПОРТ

Волинь найбільше експортує підшипники, олію та ліс

Про експортно-імпорتنі операції між Волинню та її сусідами повідомив головний митник області Геннадій Федик. Він зауважив, що за перший квартал цього року Волинська митниця перерахувала до державного бюджету 434 мільйони гривень, а сума товарообігу, здійсненого через Волинь, сягає 413 мільйонів доларів. За словами Геннадія Федика, імпорту зріс на 80% у порівнянні з аналогічним періодом

минулого року. Передусім товари надходять із Польщі, Литви, Росії, Німеччини та Великобританії. З-за кордону везуть на Волинь моторні транспортні засоби, ізоляційні матеріали, сільськогосподарську техніку, причепи тощо.

Волинь же експортує підшипники, нафталіновану олію, лісомаєтеріали, соуси до Польщі, Німеччини й Італії.

Ірина КОСТЮК

ЦУКРОВА ГАЛУЗЬ

У Володимирі-Волинському перероблятимуть бразильський цукор-сирець

Україна почала поповнювати дефіцит цукру поставками з-за кордону. Перше судно з Бразилії з цукром-сирцем почало розвантаження в порту Одеси. Одержувачем вантажу є ВАТ «Володимир-Волинський цукровий завод», який у попередні роки переробляв більшу частину імпорту.

Багато операторів українського цукрового ринку заявляють, що Україна буде відчувати дефіцит цукру в розмірі 300 тисяч тонн, і прокують зростання цін на нього.

Незважаючи на початок імпорту, цукор-сирець буде доступний для переробки тільки в другій половині червня, бо в квітні весь цукор-сирець із поставкою в травні уже був викуплений.

Ситуація може бути виправлена у випадку, якщо Мінекономіки дозволить імпортувати цукор-сирець з Таїланду, бо морські порти Бразилії, яка є основною країною походження в рамках квоти, не мають можливості збільшити свої потужності.

Директор обласного центру зайнятості Раїса КУЧМУК:

Мені життя відвело роль

Активна, ділова, впевнена в собі, знає чого хоче і вміє досягати поставленої мети. Її характеру, енергії, розуму, вмінню організувати себе і людей можуть позаздрити навіть чоловіки. За свої п'ятдесят Раїса Кучмук встигла попрацювати в різних сферах виробництва. В 21 рік була призначена директором школи, в 29 — уже голова колгоспу, пізніше — голова сільради, заступник, перший заступник голови Рожищенської райдержадміністрації. І ось майже вісім років — директор Волинського обласного центру зайнятості, який сьогодні зі структури, що донедавна займалася лише обліком безробітних, усе більше перетворюється на центр надання практичної допомоги в заснуванні власного бізнесу. Напередодні ювілею, який відзначатиме 15 травня, «Відомостям» вдалося поспілкуватися з іменинницею.

— Раїсо Євгенівно, такий активний спосіб життя пов'язаний з вашим характером, амбіціями чи просто в потрібний момент з'явилась людина, яка взяла за руку й повела? Хоча, безперечно, якщо не було лідерських якостей, ніхто не пропонував би посаду. Але робота керівника, якої галузі це не стосувалось б, певною мірою вмотує.

— Почуваю себе повною сил та енергії. Пасивне життя не для мене, тим більше тепер, коли діти вирости, стали самостійними, надмірної материнської опіки не потребують. З іншого боку, є бажання ще багато зробити, пізнати те, що не встигла, побувати там, де не була.

З приводу того, чи була рука, напевно, в першу чергу був характер, який помічали люди, і, відповідно, направляли туди, де могли його сповна використати. Так, у 21 рік мене призначили директором школи. Пригадую, третій секретар райкому партії Олександр Петрович Малярчук при мені на дрібненькі шматочки розірвав наказ на призначення мене піонервожатою в місті Рожище, вже й квартира була, чоловік, дитина, кинувши в очі: «Ти в дзеркало на себе подивись. Хіба ти схожа на піонервожатку? Маєш бути директором школи». Надворі було 30 серпня, навчальний заклад — без керівника. Виявляється, три роки тягнувся конфлікт між педколективом і директором. І дійсно, з появою нової людини ситуація розрядилась. Ось тоді відчула, що, крім характеру, маю ще й амбіції. Щодо сільського голови, то люди просто обрали. Не знаю чому, але обрали. З головою колгоспу вийшло, як зі школою. Два села в крупному колгоспі-мільйоннику стали між собою ворогувати, і щоб припинити конфлікт, не розвивати далі ненависті між селянами-сусідами, треба було розділити господарство. І знову тоді в районі вирішили, що я можу бути тим парламентарем, який зупинить цю дурну епопею.

У 97-му році запропонували перейти на роботу в органи виконавчої влади заступником із політико-гуманітарних питань. Мій попередник написав заяву на звільнення. Час був важкий. По півроку не виплачували пенсії, зарплати. Саме тоді між Київським і Московським патріархатами розгорнулася війна за Церкву. Пам'ятаю, напередодні двохтисячоліття Різдва Христового треба було відважитися покликати керівників релігійних громад, тоді їх було сім, і по-дорослому поговорити. «Доріг до Бога є багато, але така подія одна, тож давайте щось організуємо», — звернулася до них.

Тоді ж створювалася і багато-партійність. У районі стало аж сімнадцять партосередків. Потім, коли

пішла мода при зміні влади змінювати всю вертикаль згори донизу, я, щоб не створювати нікому незручностей, пішла з адміністрації. Вдома сидіти не довелось. Депутат Сергій Бондарчук запросив піти до нього помічником. Буду відвертою: ці два роки прожила комфортно. По-перше, почувалась самостійною, по-друге, спілкуватись з людьми не було проблемою.

— Така своєрідна передишка?

— А в мене все життя — то пік активності, то спокійний, виважений ритм роботи. В обласний центр зайнятості прийшла, коли колектив переживав серйозні внутрішні чвари. Ситуація вийшла за межі області, в конфлікт був втягнутий навіть Київ. Треба було щось робити, аби зберегти службу, зупинити нехороші процеси. В чому полягала істинна причина того, що відбувалося, важко сказати, але ситуація в самому колективі, я не кажу, що на ринку праці, була дуже неприємна. І мені знову випала роль примиренця. Думаю, справилася, бо всі ці відзнаки (директор показує рукою на шафу, де вистроїлися в ряд грамоти — авт.), якими ми нагороджені, це заслуга не тільки керівника, а в першу чергу колективу. Навіть маємо одну цікаву відзнаку від міністра закордонних справ за створення позитивного іміджу служби. Це дуже тішить.

Вуз дає лише основу знань, а далі потрібно розвиватись. І цей розвиток полягає в самоосвіті, самовдосконаленні та практичній діяльності. Якщо молода людина засвоїть цю азбуку, проблем із роботою у неї не буде.

— Практично все життя на роботі. Немає відчуття, що десь чогось не додали сім'ї?

— У мою молодість було модно у вісімнадцять років виходити заміж. Коли на другому курсі народився син, навіть мови не було про академічну відпустку. В листопаді стала мамою, а вже в лютому разом з усіма здавала сесію. А коли другий раз народила, на той час працювала директором школи, то в декреті перебувала лише п'ять місяців. Свекруха переконала йти на роботу. «Чого будеш сидіти? Я вдома. Дитину догляну», — говорила. Можливо, саме через те, що діти не відчували на собі надмірної материнської опіки, вирости самостійними, відповідальними. Намагаються зі своїми проблемами справлятися самі. Відкрив секрет. Коли у дітей виникає проблема з фінансами, то в мене тоді виникає проблема, як ці фінанси їм вручити. Намагаються викарабкнутися самі. Тобто для мене, скажімо так, допомогти їм — це треба шукати привід. Так навчила сама. Пам'ятаю, дочка, будучи ще студенткою, якось просить: «Мамо, дайте мені гроші». «Як дайте? — кажу. — Можу лише позичити, а ти мені колись віддаси, через десять, двадцять, може, через сто років». Їй це сподобалось. «І якщо вже граємо по-дорослому, — продовжую, — то ти напиши розписку». То була єдина розписка. Але, щоб навчити дітей бути вдячними тому, хто їм допоміг, іншого методу тоді в мене не знайшлося. Гроші треба заробляти.

— Вашої енергії вистачає ще й на депутатську роботу.

— Депутатство для мене — тема не нова. Була депутатом сільської

ради, районної — двічі, сьогодні — обласної. Мені важливо своєю депутатською поведінкою десь повернути раду в русло здорового глузду. Бо, коли починаємо на Волині, маленькому регіоні, апелювати до якогось великих партійних справ, то це навіть не смішно. Дійшли до того, що вже в сільських радах фракції створюють. Балотуватися до обласної ради мені запропонувала партія «Солідарність жінок України». Я поки що не є її членом, я — голова громадського об'єднання жіночої ради. Якби від якоїсь іншої радикальної політичної сили надійшла пропозиція — однозначно відмовилася б.

— Спробувати сили на виборах до Верховної Ради не хотіли б?

— Ні, мені вистачає і тут роботи.

— Для менеджера дуже важливо створити хорошу команду, яка могла б втілювати твої ідеї в життя, тим більше, коли це стосується допомоги людям, які часто-густо просто не мають засобів до існування, розчаровані в собі, державі...

— Я прийшла працювати в обласний центр зайнятості, коли область очолював Анатолій Француз. Губернатори мінялися. Але жоден, ні той же Француз, ні Володимир Бондар, ні Микола Романюк, ні нинішній Борис Петрович Клімчук, не втручалися і не втручаються в роботу служби, ніколи не «пресували», не вимагали взяти ту чи іншу людину на роботу. Хоча плінність кадрів не була. Колектив 65 чоловік, 86% жінки. Середній вік 33-34 роки. Тобто в основному молодь, яка постійно ходить у декрет. Можливо, через те, що після першої бесіди з головою облдержадміністрації знаходили порозуміння. До речі, у нас в апараті багато працівників, відібраних саме з числа безробітних. Колективом задоволена.

— У цьому році експерти прогнозують зростання кількості безробітних на мільйон. Якщо так, то яким бачите вихід із ситуації? Чи, зважаючи на те, що наш регіон аграрний, особливо цього не відчуємо?

— Думаю, в цю новітню історію серйозний урок ми отримали три роки тому. Не вірили, що наступає світова економічна криза. Особисто до перших повідомлень ставилася скептично. Думала, що це черговий політичний піар. Але коли пішли люди, коли почалося масове вивільнення працівників з підприємств, тоді стало страшнувати. Сьогодні фонд захищений, наповнений. Якщо немає загрози, кошти використовуються на активні програми: громадські роботи, професійне навчання, дотації. Якщо великий приплив клієнтів, ці активні програми скорочуються, дотації зводяться до нуля. Без навчання, звичайно, не обійдемося. Захищеною залишається і стаття видатків на допомогу по безробіттю. Не хочу, щоб подібне повторилось. Тому населення повинно вміти легко переорієнтуватися.

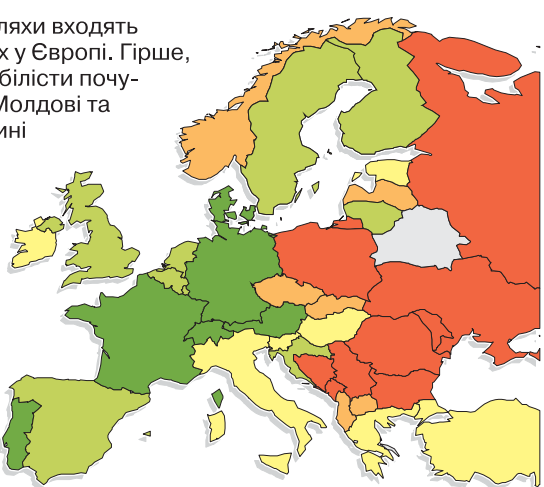
Волинь — аграрний регіон. Але якщо говорити про крупнотоварне сільськогосподарське виробництво, то особливо не розженешся. Це на Півдні широкі лани, на Волині знайти площі в сотні гектарів орної землі — рідкість. В основному клатки земельних паїв. Тому тут треба говорити про те, щоб навчити селянина-одноосібника вирощувати екологічно чисту продукцію, яка цінитиметься в усьому світі, і щоб заробляти ті самі гроші, що й на ста гектарах при комбайні, сівалці. Нині особливо ціниться продукція, виготовлена вручну. Якщо це кофтинка, то щоб була зв'язана руками, якщо рушничок, то вручну вишитий, якщо довіржка, то щоб на ткацькому верстаті.

ЯКІСТЬ ДОРІГ

Українські автошляхи входять у Топ-5 найгірших у Європі. Гірше, ніж у нас, автомобільні почуваються лише в Молдові та Боснії і Герцеговині

Індекс якості*

>6
5-6
4-5
3-4
<3
н. д.

* за 7-бальною шкалою, де 1 — «вкрай слабозрозвинені автодороги», а 7 — «за найвищими міжнародними стандартами»

Найкращі дороги

Франція 6,6
Швейцарія 6,5
Німеччина 6,4
Австрія 6,3
Португалія 6,2

Найгірші дороги

Молдова 1,3
Боснія і Г. 1,8
Україна 2,0
Болгарія 2,1
Румунія 2,1